

TUSSEN NAVELSTAARDERIJ EN VER-VAN-MIJN-BED-SHOW

Het is een klacht die ieder jaar weer klinkt rond IDFA: Nederlandse documentairemakers ontbreekt het aan een brede blik en engagement. En als er al sprake is van zelfreflectie, dan ontardt die niet zelden in navelstaarderij. Nederlandse documentairemakers mijden de brandhaarden van de wereld, en ook de binnenlandse problemen lijken volledig aan ze voorbij te gaan. Maar is dat eigenlijk wel zo? Door Jan Pieter Ekker

Het IDFA-programma omvat een kleine 300 titels (uit 3200 inzendingen), waarvan er ruim veertig uit Nederland komen. Daaronder zijn ook deze editie weer (overigens zeer fraaie) kunstenaarsportretten en egodocumenten, en (nog steeds) géén diepgravende documentaires over de taxioorlog, de charismatische topcrimineel Klaas Bruinsma of de voedselbank; het al jaren sluimerende ongenoegen in de Vogelaarbuurten, de Hofstadgroep of imams die haatzaaiende preken houden. Maar dat wil niet zeggen dat ze er niet zijn, documentaires die getuigen van besef van de Nederlandse maatschappelijke problemen. In tegendeel.

PUINHOPEN

Neem *Day is Done**, het debuut van de jonge Guido Hendrixx. Via zijn bijbaantje bij Actief

Thuiszorg leerde Hendrixx in de zomer van 2008 Peter Oud kennen, een markante man die meer dan twee jaar zijn kleine, Eindhovense appartement niet uit was geweest. Tijdens hun eerste ontmoeting viel Hendrixx' oog op een door Oud geschreven boodschappenlijstje: zes zware shag 'special made', drie treetjes bier, een ham, een kaas. Hij voelde direct de drang het verhaal van deze man en zijn routineuze, geïsoleerde bestaan te vertellen. 'Het huis dat hij nooit verliet, de absurde hoeveelheid alcohol en shag die hij er in korte tijd doorheen joeg, de televisie die de gehele dag aan stond, hoe hij de voordeur telkens openmaakte, de humoristische verhalen die hij bleef herhalen: elk bezoek leek een exacte kopie van het vorige. Een absurde routine die tot in de eeuwigheid leek te duren.'

Hendrixx nieuwsgierigheid resulteerde in een portret dat klein (de film duurt nog geen half uur), persoonlijk en intiem is, maar tegelijkertijd ook rauw en schrijnend. En met universele zeggingskracht: zo zien de puinhopen van de verzorgingsstaat eruit.

Of neem *De kinderrechter (Juvenile Judge)* van Meral Uslu en Maria Mok (van wie vorig jaar het schitterende, al even betrokken *Longstay* te

Zes zware shag 'special made', drie treetjes bier, een ham, een kaas.